

Αρετές του βουλευτικού Ανεξικακία

Στη μορφή είναι ΑΔΥΝΑΜΙΑ. Στην ουσία ΔΥΝΑΜΗ. Στις σχέσεις ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ. Στην ενέργεια ΕΙΡΗΝΙΚΗ. Στην συναλλαγή ΕΠΙΤΥΧΗΣ. Στην προέκταση ΘΕΪΚΗ.

Στη μορφή φαίνεται αδυναμία, το να εκδικείσαι αυτόν που σε έβλαψε. Στην ουσία όμως είναι δύναμη. Δεν τον φοβάσαι, γι' αυτό δεν προσπαθείς να τον εκδικηθείς, να τον εκμηδενίσεις.

Δεν χάνεις τον έλεγχο του σκάφους της ψυχής σου, στη τρικυμία του θυμού. Συγκρατείς τον εαυτό σου, την αγανάκτηση σου και δεν αυτοδικείς εσύ, αλλά αφήνεις το Θεό να ενεργήσει, που είναι καρδιογνώστης, αλάνθαστος, παντοδύναμος.

Η ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ διδάσκει την μετριοπάθεια, την συγγνώμη, την αοργησία, την μακροθυμία, την πραότητα και την αμνησικακία.

Ο ΑΝΕΞΙΚΑΚΟΣ εγκαταλείπει την εκδίκηση χάριν της ειρήνης και ανταποδίδει με ευεργεσία το κακό, που έχει υποστεί προς τον πλησίον, λέγει ο Άγιος Νεκτάριος.

Στις σχέσεις ονομάσαμε την ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ κοινωνική και γιατί χωρίς την ανοχή της, δεν μπορεί να υπάρξει συμβίωση και συνεργασία, κοινωνικότητα, αλλά και γιατί κοινωνεί και συνδέεται με πλήθος αρετών.

Πρώτα λοιπόν, η ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ ειρηνεύει τους άλλους, αλλά δεύτερο και κυρίως επιβραβεύει την γαλήνη στον ίδιο τον προσβεβλημένο.

Στην ενέργεια είναι ειρηνική. Κατορθώνει διπλή ειρήνη. Ειρηνοποιεί πρώτα τους τρίτους, που θέλουν να εκδικηθούν αυτοί για λογαριασμό του ζημιωμένου, με απρόβλεπτες προεκτάσεις. (Ευτυχώς έχει εκλείψει από την πατρίδα μας το φαινόμενο της βεντέτας.)

Η ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ έχει ενεργητικό χαρακτήρα. Φαίνεται παράδοξο αυτό. Πως ενεργητικό, εφόσον δεν κάνουμε τίποτε και τούτο χάριν της ανεξικακίας. Και όμως. Κάνουμε πάλη μεγάλη, για να μη κάνουμε τίποτα, χάριν ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ. Πάλη αιματηρή πολλές φορές. Το ξέρουν όσοι έχουν πείρα.

Η ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ η αλλιώς ΑΚΑΚΙΑ, ήταν ένα μικρό κυλινδρικό πορφυρό σακούλι, που κρατούσε στο ένα χέρι ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου, στις επίσημες τελετές.

Περιείχε χώμα και συμβόλιζε τα φθαρτά και πρόσκαιρα, χαρακτηριστικά της επίγειας εξουσίας του.

Ανήκει στα βυζαντινά αυτοκρατορικά διάσημα, (insigia), στά σύμβολα, τα εξωτερικά γνωρίσματα που έφερε ο αυτοκράτορας, ως δηλωτικά της εξουσίας τους.

ΑΝΕΞΙΚΑΚΟΣ, είναι ο μη εκδικητικός που δεν κρατά μίσος, κακία, που δεν μπορεί να κάνει κακό, επειδή έχει αγαθή και αθώα ψυχή. Είναι ένας άνθρωπος που δεν μπορεί να πειράξει ούτε μυρμήγκι, ο αμνησίκακος και ευρύτερα ο μακρόθυμος.

Ο ΑΝΕΞΙΚΑΚΟΣ και υπομονετικός γέροντας, που τον εγκατέλειψαν τα παιδιά του στο Γηροκομείο, αναφέρεται σαν υπόδειγμα της αρετής της ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ.

Συγκινητική πράγματι και διδακτική ιστορία. Απλοί άνθρωποι γεμάτοι αγάπη, υπομονή και ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ, που ζουν εν θεώ αφήνοντας τα, όλα στην πρόνοια του Θεού.

Είναι πράγματι ψυχικός άθλος, όταν ένας άνθρωπος, ενώ βρίσκεται στην γεροντική ηλικία και έχοντας μεγαλώσει παιδιά, καταλήξει σε γηροκομείο, να καταφέρει να αποβάλλει από την ψυχή του, την πικρία της εγκατάλειψης.

Και όχι μόνον αυτό, αλλά να δικαιολογεί τα παιδιά του, πως δεν ήθελαν να τον πάνε στο Γηροκομείο, αλλά τους ανάγκασαν οι περιστάσεις.

Μπήκε λοιπόν ο παππούς στον οίκο ευγηρίας, ένα περιποιημένο κτίριο με μεγάλη αυλή, όμως κλειστή με κάγκελα.

Κατά ευτυχή συγκυρία, τα εγγονάκια του τα έστειλαν σ' ένα δημοτικό σχολείο, που ήταν λίγο πιο πέρα από το Γηροκομείο

Έτσι ο παππούς έστηνε καρτέρι στα κάγκελα, πότε να περάσουν να τα δει;

Τα φώναζε κι εκείνα πλησίαζαν τα κάγκελα της μεγάλης αυλής του Γηροκομείου, τον χαιρετούσαν και με το παιδικό τους γέλιο του έφερναν την άνοιξη στην πονεμένη του ψυχή.

Περνούσε το τρεμάμενο χέρι του ανάμεσα στα κάγκελα και χαίδευε τα κεφαλάκια τους.

Μετά ερχόταν η σειρά των εγγονών να περάσουν τα παιδικά χεράκια τους από τα κάγκελα, να ανοίξουν τις φουχτίτσες τους, για να πάρουν τις καραμέλες, που κάθε πρωί τους κερνούσε ο παππούς.

Και ο Θεός αυτή την συμπεριφορά του παππού την άμειψε. Ένας από τους γαμπρούς του πονόψυχος άνθρωπος καθώς ήταν, τον έβγαλε από το Γηροκομείο, καθώς δεν ανέχτηκε αυτή την κατάσταση και τον έφερε στο σπίτι. Ας ήταν μικρό το σπιτάκι του, η αγάπη σε όλα δίνει λύσεις.

Συγκαιφαιλώνουμε τις Φάσεις της ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ:

1. Πειθαναγκασμός του εαυτού μας, προς αυτοσυγκράτηση.
2. Παροχή συγνώμης έστω και αιματηρής ψυχικά.
3. Ειρήνη στα μύχια μας ακύμαντη.
4. Προσευχή υπέρ του εχθρού.
5. Αγαθοποιία προς αυτόν: η απτή πια απόδειξη της ειλικρινούς και γνήσιας συγνώμης "από των καρδιών" μας, που επισύρει την θεία συγνώμη.
Και κάτι που ξεφεύγει των στενών προσωπικών ορίων,
6. Προσπάθεια κατευνασμού του περιβάλλοντος που τυχόν φρυάττει, για λογαριασμό του αδικημένου.

Σας Ευχαριστώ
Δημήτριος Μητρόπουλος